

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 6Sžf/65/2013                   |
| Identifikačné číslo spisu: | 7012200606                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 30.07.2014                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Jozef Hargaš             |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2014:7012200606.1 |

## ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a členiek senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a JUDr. Aleny Adamcovej v právnej veci žalobcu T., bytom K., A., právne zastúpený JUDr. Martou Šuvadovou, advokátkou, so sídlom AK, Floriánska č. 16, Košice, proti žalovanému Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1020503/1/525576-960536/2012/5303 zo 4. mája 2012, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 7S/89/2012-40 z 10. apríla 2013, jednohlasne takto

### rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 7S/89/2012-40 z 10. apríla 2013 **p o t v r d z u j e**.

Žalovaný **j e p o v i n n ý** zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v sume 165,56 € predstavujúcu náhradu trov právneho zastúpenia k rukám JUDr. Marte Šuvadovej do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

### Odôvodnenie

Krajský súd v Košiciach (ďalej len „súd prvého stupňa“ alebo „krajský súd“) postupom podľa § 250j ods. 2 písm. a) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zrušil v záhlaví uvedené rozhodnutie žalovaného, ako aj rozhodnutie Daňového úradu Košice (ďalej aj ako „správca dane“) z 2. februára 2012 č. 9800307/427/2012/Drá (ďalej aj ako „prvostupňové správne rozhodnutie“) a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. O trovách konania rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že v konaní úspešnému žalobcovi priznal právo na náhradu trov konania v sume 473,55 eur pozostávajúcu zo zaplateného súdneho poplatku v sume 66 eur a trov právneho zastúpenia v sume 407,55 eur.

Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku úvodom skonštatoval, že z obsahu administratívneho spisu zistil, že žalobca udelil advokátke JUDr. Marte Šuvadovej plnomocenstvo na zastupovanie vo veci dane z prevodu a prechodu nehnuteľností dňa 16.01.2009, ktoré bolo overené dňa 20.01.2009 doplniac, že ide o generálnu plnú moc, z ktorej zároveň vyplýva, že splnomocniteľ súhlasí s tým, aby sa advokátka v rámci tohto splnomocnenia v prípade potreby nechala zastúpiť iným advokátom, prípadne

advokátskym koncipientom. Odvolávajúc sa na čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), § 9 ods. 3, § 58a, § 50 ods. 2 a § 25 ods. 1 písm. c) zákona SNR č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov účinného do 31.12.2011 (ďalej len ako „zákon č. 511/1992 Zb.“ alebo „zákon o správe daní a poplatkov“) dôvodil, že plná moc je v zmysle platnej právnej úpravy jednostranný právny úkon, ktorým splnomocniteľ vyhlasuje voči tretej osobe, že ju splnomocnil ako osobu oprávnenú, aby ho v dohodnutom rozsahu zastupovala a musí obsahovať označenie splnomocnenca, označenie splnomocniteľa, vymedzenie predmetu a rozsah plnej moci, dátum, prípadne miesto vystavenia plnej moci, podpis splnomocniteľa, ako aj splnomocnenca. Z uvedeného mal preto za to, že oprávnenie zastupovať na základe plnomocenstva vzniká splnomocnencovi dňom udelenia plnej moci a pokiaľ ide o osvedčenie v zmysle ustanovenia § 9 ods. 3 zákona o správe daní a poplatkov deklaroval, že došlo k uzavretiu mandátnej zmluvy medzi zástupcom a zastúpeným, tzn., že ide o formálnu záležitosť, ktorá nemá konštitutívny charakter. Poukázal na to, že z vykonaných dôkazov nepochybne vyplýva, že substitučná plná moc bola JUDr. Šuvadovou udelená JUDr. Katunskému dňa 18.12.2011, pričom podpis JUDr. Šuvadovej bol osvedčený dňa 17.01.2012, keď bolo substitučné splnomocnenie aj doručené Daňovému úradu v Košiciach, ktorý vydal rozhodnutie o zastavení predmetného konania dňa 02.02.2012.

Zdôrazniac skutočnosť, že k výkladu právnych predpisov a ich inštitútov nemožno pristupovať len z hľadiska textu zákona, a to ani v takom prípade, keď sa text môže javiť ako jednoznačný a určitý, ale predovšetkým podľa zmyslu a účelu zákona, ako aj v záujme ochrany ústavnoprávných princípov (I. ÚS 351/2010, m.m. I. ÚS 306/2010) zastal názor, že v danom prípade neboli dané podmienky pre zastavenie konania v zmysle § 25 ods. 1 písm. c) zákona o správe daní a poplatkov, aj keď osvedčenie substitučného splnomocnenia absentovalo v čase podania námietok s tým, že tento nedostatok bol odstránený a ku dňu vydania napadnutého rozhodnutia už písomné splnomocnenie plne zodpovedalo zneniu ustanovenia § 9 ods. 3 zákona o správe daní a poplatkov a preto podľa názoru súdu neboli dané podmienky pre zastavenie konania v zmysle § 25 ods. 1 písm. c) zákona o správe daní a poplatkov.

Považujúc výklad citovaného zákonného ustanovenia správnymi orgánmi za prísne formalistický mal za to, že v danom prípade došlo k porušeniu čl. 46 ústavy tzn. práva žalobcu na prístup k inému orgánu v Slovenskej republike v prípade stanovenom zákonom. Preto napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj rozhodnutie správcu dane pre nesprávne právne posúdenie [§ 250j ods. 2 písm. a) OSP] zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie, v ktorom sú správne orgány viazané právnym názorom súdu (§ 250j ods. 7 OSP).

Proti rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný domáhajúc sa jeho zrušenia a vrátenia veci krajskému súdu na ďalšie konanie, a to z dôvodu, že vec bola po vecnej a právnej stránke posúdená nesprávne. Rozsudok napadol v celom rozsahu.

Nesúhlasiac s názorom súdu, že požiadavka osvedčenia plnomocenstva úradne overeným podpisom v zmysle § 9 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb. je len formálnou záležitosťou, ktorá nemá konštitutívny charakter dôvodil, že citované ustanovenie podmieňuje možnosť uplatnenia substitučného zastúpenia v daňovom konaní jednak obsahom plnomocenstva (možnosť konania substitúciou povereného zástupcu, za zástupcu) a tiež udelením plnomocenstva zástupcom tomuto zástupcovi s úradne overeným podpisom (notárom, prípadne matrikou), pričom úradné overenie podpisu je zákonnou náležitosťou plnomocenstva a až dňom overenia podpisu sa stáva tento právny úkon platný a účinný dodajúc, že vzťah medzi daňovým subjektom a zástupcom v daňovom konaní nie je občianskoprávny, keďže daňové konanie má verejnoprávny charakter a procesný postup je upravený osobitne v procesnoprávnom daňovom predpise a to v zákone č. 511/1992 Zb.

Poukázal na to, že pravosť podpisu JUDr. Marty Šuvadovej na substitučnom splnomocnení zo dňa 18.12.2011, ktorým menovaná splnomocnila JUDr. Miroslava Katunského na zastupovanie vo veci sp. zn. 695/231/99104/11/Much. bola osvedčená s dátumom 17.01.2012, teda až týmto dňom bol JUDr. Miroslav Katunský splnomocnený zastupovať JUDr. Martu Šuvadovú v daňovom konaní, vo veci podania námietky proti výzve na zaplatenie daňového nedoplatku na dani z prevodu a prechodu nehnuteľností a preto pokiaľ bola námietka proti predmetnej výzve podaná JUDr. Miroslavom Katunským na Daňový úrad Košice dňa 22.12.2011, ktorá skutočnosť vyplýva zo spisového materiálu, bola podaná na základe neplatného a neúčinného plnomocenstva. Teda mal za to, že JUDr. Miroslav Katunský v čase podania predmetnej námietky nebol osobou oprávnenou konať za splnomocneného

zástupcu daňového subjektu. Preto zastal názor, že v tomto prípade boli dané podmienky pre zastavenie konania podľa § 25 ods. 1 písm. c) zákona č. 511/1992 Zb.

Záverom poukázal na to, že pravosť podpisu splnomocniteľky JUDr. Marty Šuvadovej na substitučnom splnomocnení pre JUDr. Miroslava Katunského bola osvedčená s dátumom 17.01.2012, teda po podaní námietky (22.12.2011) a znenie ustanovenia § 9 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb. vylučuje možnosť, aby JUDr. Marta Šuvadová, ako splnomocniteľka mohla konvalidovať pôvodný neplatný právny úkon (substitučné plnomocenstvo zo dňa 18.12.2011), na základe ktorého podal JUDr. Miroslav Katunský námietku proti výzve na zaplatenie daňového nedoplatku a preto mal za to, že JUDr. Miroslav Katunský v čase podania námietky nebol daňovým subjektom a nebol osobou oprávnenou konať za splnomocneného zástupcu žalobcu. V súvislosti s touto námietkou poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Sžf/10/2007 z 19. apríla 2007.

Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného označil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa za vecne a právne správny a mal za to, že ani odvolanie žalovaného nezakladá dôvod pre jeho zrušenie. Poukázal na to, že z jeho pohľadu je vecným a právnym meritom prejednávanej veci skutočnosť prípustnosti a včasnosti podania námietky, no najmä skutočnosť, či námietku podala oprávnená osoba. V tejto súvislosti zdôraznil, že je nesporné, že daňovým subjektom oprávneným na podanie námietky bol žalobca a tiež, že je nesporné, že žalobca bol oprávnený dať sa zastúpiť vo veci podania námietky advokátom, ktorý je oprávnený so súhlasom klienta, dať sa zastúpiť iným advokátom. Rovnako za nesporné považoval, že plnomocenstvo musí byť udelené v písomnej forme alebo ústne do zápisnice, ako aj to, že na písomnom plnomocenstve sa vyžaduje overený podpis splnomocniteľa, teda daňového subjektu a poukázal na to, že plnomocenstvo udelené JUDr. Miroslavovi Katunskému bolo udelené v písomnej forme, a rovnako tak podpis splnomocniteľa bol úradne osvedčený, t. j. pravosť podpisu splnomocniteľa bola úradne osvedčená. Teda z plnomocenstva zo dňa 18.12.2011 s osvedčením pravosti podpisu splnomocniteľa ku dňu 17.1.2012 doručenom toho istého dňa správcovi dane je zreteľné, že námietku podal daňový subjekt v zastúpení JUDr. Miroslavom Katunským, ktorý námietku nepodával vo svojom mene, ktorá skutočnosť by mala za následok naplnenie § 25 ods. 1 písm. c) zákona č. 511/1992 Zb. t.j. že námietka nebola podaná daňovým subjektom.

S poukazom na uvedené konštatoval, že v jeho prípade bolo riadne a včas udelené plnomocenstvo substitučnému zástupcovi a vo forme zákonom požadovanej aj dokladované a preto ku dňu rozhodnutia Daňového úradu Košice I nebolo možné prijať záver a rozhodnutie, že námietka nebola včas podaná daňovým subjektom, resp. nebola podaná daňovým subjektom s poukazom na ustanovenie § 25 ods. 1 písm. c) zákona č. 511/1992 Zb. Preto navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil a žalovaného zaviazal k náhrade trov odvolacieho konania v sume 165,56 € (odmena za 1 úkon právnej služby podľa § 10 a nasl. vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška MS SR č. 655/2004 Z. z.“) - písomné vyjadrenie k odvolaniu, režijný paušál podľa § 16 ods. 3 citovanej vyhlášky a 20% DPH).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky [www.nsud.sk](http://www.nsud.sk) (§ 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 211 ods. 2 OSP a § 246c ods. 1 veta prvá OSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je nedôvodné.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb (§ 244 ods. 1 OSP).

Súdy v správnom súdnictve prejednávajú na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Preskúvanie zákonnosti rozhodnutí správnych orgánov v správnom súdnictve je ovládané dispozičnou zásadou (§ 249 ods. 2 OSP).

Úlohou správneho súdu pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP).

Predmetom súdneho preskúmacieho konania je v záhlaví uvedené rozhodnutie, ktorým žalovaný postupom podľa § 48 ods. 5 zákona o správne daní a poplatkov potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Košice I číslo 9800307/427/2012/Drá zo dňa 02.02.2012, ktorým bolo podľa § 25 ods. 1 písm. c) zákona o správe daní a poplatkov zastavené daňové konanie vo veci podanej námietky proti výzve č. 695/231/99104/11/Much zo dňa 06.12.2011 na zaplatenie daňového nedoplatku na dani z prevodu a prechodu nehnuteľností v náhradnej dobe daňovým subjektom (žalobcom) a to z dôvodu, že námietka proti výzve na zaplatenie daňového nedoplatku bola podaná osobou na to nepríslušnou, keďže správca dane evidoval v tejto veci iného splnomocneného zástupcu, pričom námietka proti výzve na zaplatenie daňového nedoplatku bola podaná JUDr. Miroslavom Katunským (advokátom), ktorému bola dňa 18.12.2011 splnomocnenou zástupkyňou JUDr. Martou Šuvadovou udelená plná moc vo veci podania námietok proti výzve Daňového úradu Košice I na zaplatenie daňového nedoplatku v náhradnej dobe, pričom pravosť podpisu JUDr. Marty Šuvadovej na splnomocnení bola osvedčená dňa 17.01.2012.

Spornou právnou otázkou v posudzovanom prípade je skutočnosť, či plnomocenstvo udelené splnomocniteľkou JUDr. Martou Šuvadovou dňa 18.12.2011 splnomocnencovi JUDr. Miroslavovi Katunskému s úradne osvedčeným podpisom JUDr. Marty Šuvadovou dňa 17.01.2012, t. j. až po udelení plnej moci, ale pred vydaním prvostupňového správneho rozhodnutia, je zákonným dôvodom pre zastavenie konania podľa § 25 ods. 1 písm. c) zákona o správe daní a poplatkov. Inak povedané, či absencia formálnej náležitosti plnomocenstva v podobe chýbajúceho úradne osvedčeného podpisu splnomocniteľky je odstrániteľnou vadou plnomocenstva, teda či túto vadu možno odstrániť následným úkonom v podobe dodatočného overenia podpisu splnomocniteľky.

Podľa § 9 ods. 3 zákona o správe daní a poplatkov daňový subjekt, jeho zákonný zástupca alebo jeho opatrovník sa môže dať zastupovať zástupcom, ktorého si zvolí a ktorý koná v rozsahu plnomocenstva udeleného písomne s úradne overeným podpisom alebo ústne do zápisnice u správce dane. Ak nie je rozsah plnomocenstva presne vymedzený, považuje sa toto plnomocenstvo za všeobecné. V tej istej veci môže mať len jedného zástupcu. Zástupca koná osobne, ak z obsahu plnomocenstva nevyplýva, že za zástupcu môže konať aj iná osoba; na takéto konanie udelí zástupca inej osobe plnomocenstvo s úradne osvedčeným podpisom. Konanie inej osoby v rozsahu udeleného plnomocenstva sa považuje za konanie zástupcu.

Podľa čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Z uvedeného článku ústavy vyplýva, že výklad a uplatňovanie všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou. V právnej praxi preto môže v činnosti orgánov aplikujúcich právo dochádzať k situácii, že prameň práva, ktorý je vo formálnom súlade s ústavou nie je interpretovaný ústavne konformným spôsobom, pričom orgány štátu realizujú svoju rozhodovaciu právomoc sú pri

výkone svojej moci v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy viazané aj právnou úpravou obsiahnutou v medzinárodných zmluvách, ktorými je Slovenská republika viazaná (čl. 7 Ústavy Slovenskej republiky) a po vstupe Slovenskej republiky do Európskeho spoločenstva, Európskej únie postupovať tiež v súlade s právne záväznými predpismi Európskeho spoločenstva a Európskej únie, v rámci ktorého postupu je ich povinnosťou prihliadať aj na judikatúru Európskeho súdneho dvora v danej oblasti.

Vplyvom ústavy dochádza k vsunutiu jej obsahovo-hodnotových vlastností do všeobecných pojmov zákona tak, aby bol zabezpečený ústavne konformný výklad. Požiadavka na ústavne konformnú aplikáciu a výklad zákona je súčasťou zákonnosti rozhodnutia ako individuálneho správneho aktu. Práve tu je ťažisko činnosti správneho súdnictva, pretože dikcia zákona nemôže byť interpretovaná izolovane, mimo zmyslu a účelu zákona, cieľa právnej regulácie, ktorý zákon sleduje.

Najvyšší súd Slovenskej republiky upriamuje pozornosť žalovaného, že posudzovanie otázky, či bol žalovaný oprávnený zamietnuť odvolanie podané prostredníctvom právneho zástupcu, ak v plnomocenstve absentuje notárske overenie podpisu žalobcu, ako podané nepríslušnou osobou, ktorý prípad možno aplikovať aj na stav, keď odvolanie resp. námietky bolo podané prostredníctvom právneho zástupcu, ktorého na základe substitučnej plnej moci splnomocnil právny zástupca žalobcu, bolo obsahom nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky II. ÚS 338/2012-51 z 24. januára 2013, v ktorom Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „ústavný súd“) konštatoval, že výklad Najvyššieho súdu Slovenskej republiky týkajúci sa dodatočného odstránenia nedostatkov zákonných náležitostí splnomocnenia pre potreby daňového konania, podľa ktorého sa daňovému subjektu takéto právo nepriznáva (poukazom na prísnejší právny režim splnomocnení v daňovom konaní), nie je v súlade s ústavnými garanciami čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy. Je to tak z toho dôvodu, že daňovému subjektu negarantuje reálnu možnosť nápravy nedostatku splnomocnenia (úradné overenie podpisu), a tým uplatnenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy bez legitímneho a ústavne akceptovateľného dôvodu. V okolnostiach prípadu treba spomenúť, že ide o nedostatky odstrániteľnej povahy, ktoré by mal daňový subjekt (a pri inom výklade najvyššieho súdu) možnosť reálne odstrániť až do momentu rozhodnutia daňového orgánu bez vážnejších problémov. Takýto výklad je dôsledkom platnej právnej úpravy, ktorá nedostatky splnomocnenia pre potreby daňového konania nepodriaďuje vyzývacej povinnosti správcov dane so stanovením lehoty na ich odstránenie. Ak by však do momentu rozhodnutia daňového úradu daňový subjekt nedostatky splnomocnenia neodstránil, daňový orgán by túto skutočnosť, prirodzene, zohľadnil pri svojom rozhodovaní. Jeho rozhodnutie by však vychádzalo z ústavne akceptovateľného stavu, keďže daňovému subjektu bola poskytnutá reálna možnosť odstránenia nedostatku splnomocnenia, ktorú však nevyužil.

Ústavný súd Slovenskej republiky ďalej konštatoval, že naznačený výklad Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nie je v súlade ani so základnými zásadami daňového konania, v ktorom sa síce na jednej strane chránia záujmy štátu a obcí, ale na druhej strane sa „dbá... na zachovanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a ostatných osôb zúčastnených na daňovom konaní“ (§ 2 ods. 1 zákona o správe daní).

Pre úplnosť Ústavný súd Slovenskej republiky dodal, že hoci špecifiká súdnych či administratívnych konaní, či ich konkrétnych súčastí sa môžu prejavovať aj v obmedzení základných práv a slobôd ich účastníkov, limity takýchto obmedzení aj v takýchto prípadoch predstavuje čl. 13 ods. 4 ústavy, v súlade s ktorým treba pri obmedzovaní základných práv a slobôd dbať na ich podstatu a zmysel. Takéto obmedzenia sa môžu použiť len na ustanovený cieľ. Podľa názoru ústavného súdu však výklad najvyššieho súdu, v súlade s ktorým nie je možné vykonávať žiadne opravy (úpravy), resp. spresnenia splnomocnenia s právnymi účinkami nepokračovania v daňovom konaní, zasahuje do samotnej podstaty základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a ocitá sa v rozpore aj so zásadou proporcionality pri obmedzovaní základných práv a slobôd. Napokon, pokiaľ má výklad najvyššieho súdu garantovať zákonnosť daňového konania, t. j. zabezpečiť, aby tak daňové subjekty, ako aj správcovia dane postupovali striktné v súlade s príslušnými predpismi, túto možno zabezpečiť aj prostredníctvom takého výkladu daňových predpisov, ktorý dovoľuje odstránenie nedostatkov daňového splnomocnenia daňovým subjektom až do momentu rozhodnutia daňového orgánu.

Pokiaľ žalovaný v odvolaní poukazoval na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3SŽf/10/2007 z 19. apríla 2007 najvyšší súd k uvedenému konštatuje, že práve vyššie citovaným nálezom ústavného súdu bolo zrušené rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 2SŽf/13/2010 z 30. marca 2011, ktoré sa v odôvodnení odvolávalo práve na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3SŽf/10/2007 z 19. apríla 2007. Preto najvyšší súd nepovažoval za potrebné sa k rozhodnutiu najvyššieho súdu, ktorým žalovaný podoprel svoje tvrdenia, sa vyjadriť.

V danom prípade je relevantná skutočnosť, že k odstráneniu nedostatku substitučnej plnej moci došlo dňa 17.1.2012 teda pred vydaním prvostupňového správneho rozhodnutia (toto bolo vydané dňa 2. februára 2012).

Odvolací súd v preskúmvanej veci, vychádzajúc z naznačených postupov a záverov z nich plynúcich, ktoré konštatoval Ústavný súd Slovenskej republiky v citovanom náleze, dospel k záveru, že v danom prípade krajský súd nepochybil keď zrušil rozhodnutie žalovaného č. 1020503/1/525576-960536/2012/5303 z 4. mája 2012, ako aj rozhodnutie Daňového úradu Košice I z 2. februára 2012 č. 9800307/427/2012/Drá a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Preto najvyšší súd rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 7S/89/2012-40 z 10. apríla 2013 postupom podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP v spojení s § 219 ods. 1 OSP ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a v odvolacom konaní úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov odvolacieho konania v sume 165,56 €, ktorá pozostáva z odmeny za 1 úkon právnej služby (písomné vyjadrenie k odvolaniu) podľa § 13a ods. 1 písm. c) vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. v sume 130,16 € a z režijného paušálu podľa § 16 ods. 3 citovanej vyhlášky za jeden úkon právnej služby v sume 7,81 €, t.j. 137,97 € + 20% DPH v sume 27,59 €.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.mája 2011).

#### **Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.